

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Sža/23/2013
Identifikačné číslo spisu:	6013200050
Dátum vydania rozhodnutia:	10.12.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Igor Belko
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:6013200050.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a členov senátu JUDr. Ing. Miroslava Gavalca PhD. a JUDr. Eleny Berthotyovej PhD., v právnej veci žalobkyne: I., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom P., prechodne bytom D., zastúpenej JUDr. Vladimírom Štrbikom, advokátom, advokátska kancelária Nám. Slobody 22, Prievidza, proti žalovanému: Riaditeľstvo cudzineckej polície Banská Bystrica, Štefánikovo nábrežie 7, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. PPZ-HCP-BB-SK-149-001/2012 zo 14. decembra 2012, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici, č. k. 2Scud/1/2013-45 zo dňa 16. augusta 2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici, č. k. 2Scud/1/2013-45 zo dňa 16. augusta 2013 p o t v r d z u j e .

Žalobkyni náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I

Predmet konania

Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom uvedeným vo výroku tohto rozhodnutia zamietol žalobu žalobkyne, ktorou sa domáhala preskúmania rozhodnutia žalovaného č. PPZ-HCP-BB-SK-149-001/2012 zo 14.12.2012, ktorým bolo potvrdené prvostupňové rozhodnutie Oddelenia cudzineckej polície PZ v Trenčíne č. PPZ-HCP-BB8-PP-645-4/2012 zo dňa 27.08.2012, ktorým bola zamietnutá žiadosť žalobkyne o obnovenie prechodného pobytu na území SR na účel podnikania, a to pre nesplnenie podmienky v zmysle ustanovenia § 33 ods. 4 písm. c/ zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon“). O trovách konania rozhodol krajský súd tak, že ich náhradu žalobkyni nepriznal.

V dôvodoch rozsudku krajský súd uviedol, žalobkyňa v žalobe namietala nesprávny postup žalovaného i prvostupňového správneho orgánu, keď rozhodnutie o zamietnutí jej žiadosti o obnovenie prechodného

pobytu na území SR za účelom podnikania podľa § 22 ods. 1 písm. b/ zákona č. 404/2011 Z. z. bolo odôvodnené s poukazom na ustanovenia zákona č. 404/2011 Z. z., pričom boli posudzované podnikateľské aktivity žalobkyne a dosiahnutý príjem z tohto podnikania za predchádzajúce zdaňovacie obdobie, t. j. za obdobie r. 2011. Mala za to, že pri rozhodovaní mali byť použité ustanovenia zákona č. 48/2002 Z. z., ktorý platil v období posudzovaných podnikateľských aktivít žalobkyne, t. j. v r. 2011 (zákon č. 48/2002 Z. z.). Predmetnú námietku krajský súd vyhodnotil ako nedôvodnú. Podľa krajského súdu je nesporné, že žalobkyňa požiadala o obnovenie prechodného pobytu na území SR žiadosťou doručenou prvostupňovému správne orgánu 13.08.2012, t. j. za účinnosti zákona č. 404/2011 Z. z. (účinný od 01.01.2012). Správne orgány preto postupovali zákonne, keď predmetnú žiadosť žalobkyne, a teda aj splnenie podmienok na obnovenie prechodného pobytu žalobkyne na území SR za účelom podnikania posudzovali podľa ustanovení zákona č. 404/2011 Z. z. účinného v dobe podania žiadosti. Žalobkyňa bola ku svojej žiadosti o obnovenie prechodného pobytu povinná predložiť listinné dôkazy stanovené v § 34 ods. 2, 3 a 4 zákona č. 404/2011 Z. z. a súčasne bola povinná v žiadosti o obnovenie prechodného pobytu podľa § 22 ods. 1 písm. b/ (t. j. na účel podnikania) preukázať splnenie podmienok stanovených v § 34 ods. 6 cit. zákona, t. j. preukázať zisk po zdanení obchodnej spoločnosti, v mene ktorej koná, za predchádzajúce zdaňovacie obdobie minimálne vo výške 60-násobku životného minima.

Podľa krajského súdu je nesporné, že žalobkyňa je konateľkou a spoločníčkou spoločnosti ZEFIR TOUR, s. r. o. (zápis spoločnosti do OR bol vykonaný dňa 15.04.2008), ktorá mala podľa potvrdenia Daňového úradu Trenčín z 20.07.2012 za zdaňovacie obdobie r. 2011 hospodársky výsledok 14.287,46 Eura, daň predstavovala 788,83 Eura, a teda zdanený príjem spoločnosti predstavoval 13 498,63 Eura. Predmetná spoločnosť má podľa výpisu z OR dvoch spoločníkov, pričom výška základného imania spoločnosti je 6.970,71 Eura. Výška vkladu spoločníka S.S. Sogomonyana je 5.974,90 Eura a výška vkladu žalobkyne je 995,81 Eura.

Z uvedeného podľa krajského súdu vyplýva, že žalobkyňa vlastní 14,29 % podielu spoločnosti ZEFIR TOUR, s. r. o.. Podľa § 114 ods. 1 a § 123 ods. 1 OZ výška obchodného podielu sa určuje podľa pomeru vkladu spoločníka k základnému imaniu spoločnosti a spoločníci majú nárok na podiel zo zisku v pomere zodpovedajúcom ich splateným vkladom, ak spoločenská zmluva neurčuje inak. Žalobkyňa v konaní netvrdila a ani nepreukázala inú úpravu v spoločenskej zmluve. Jej podiel na zisku teda predstavuje 14,29 %, t. j. 1.928,95 Eura. Pre splnenie podmienky finančného zabezpečenia stanovenej v § 34 ods. 6 zákona č. 404/2011 Z. z. by mala žalobkyňa preukázať, že jej príjem po zdanení predstavuje 11.674,80 Eura, t. j. 60-násobok životného minima, ktoré v rozhodnom období predstavovalo sumu 194,58 Eura. Táto podmienka nebola splnená, t. j. žalobkyňa nedosiahla príjem stanovený v § 34 ods. 6 zákona č. 404/2011 Z. z.. Žalobkyňa túto skutočnosť ani nerozporovala.

Prvostupňový správny orgán, ako aj žalovaný teda postupovali podľa krajského súdu v súlade s § 33 ods. 4 písm. c/ zákona č. 404/2011 Z. z., keď žiadosť žalobkyne o obnovenie prechodného pobytu na účel podnikania zamietli, pričom skutočnosť, že žiadosť žalobkyne bola podaná za účinnosti zákona č. 404/2011 Z. z. neumožňovala správne orgánu postupovať pri jej posudzovaní podľa zákona č. 48/2002 Z. z. účinného do 31.12.2011 tak, ako to navrhovala žalobkyňa. Aplikácia uvedeného zákona č. 48/2002 Z. z. nebola možná ani z dôvodu, že pri posudzovaní splnenia podmienok stanovených v § 34 ods. 6 zákona č. 404/2011 Z. z. správne orgány vychádzali z údajov o výške zisku dosiahnutého za predchádzajúce zdaňovacie obdobie (t. j. za r. 2011). Zákon č. 404/2011 Z. z. totiž neobsahuje prechodné ustanovenia umožňujúce posudzovanie žiadosti o obnovenie prechodného pobytu podanej v r. 2012, t. j. za účinnosti zákona č. 404/2011 Z. z. účinného od 01.01.2012, v ktorej je predchádzajúcim zdaňovacím obdobím r. 2011, t. j. obdobie, v ktorom bol ešte účinný zákon č. 48/2002 Z. z. o pobyte cudzincov, podľa predchádzajúcej právnej úpravy. V ust. § 131 ods. 10 zákona č. 404/2011 Z. z. umožňuje podľa zákona č. 48/2002 Z. z. dokončiť len konania začaté pred účinnosťou zákona č. 404/2011 Z. z. (t. j. konanie začaté do 31.12.2011), čo však nie je prípad žalobkyne. Správne orgány teda nemohli v predmetnej veci aplikovať iný, než platný a účinný zákon č. 404/2011 Z. z..

Pokiaľ žalobkyňa v žalobe poukazovala na skutočnosť, že okrem príjmov z podnikania prostredníctvom obchodnej spoločnosti ZEFIR TOUR má na účte ešte ďalšie finančné prostriedky, čo postačuje jej a jej

druhovi na krytie nákladov potrebných na ich existenciu na území SR, ako aj poukaz na investície do nehnuteľnosti nachádzajúcej sa na území SR; krajský súd k tejto námietke uviedol, že uvedené skutočnosti nie sú skutočnosťami, ktoré by boli predmetom skúmania správneho orgánu v súvislosti s posudzovaním žiadosti žalobkyne vo vzťahu k splneniu podmienok stanovených v § 34 zákona č. 404/2011 Z. z.. Rovnako poukaz na to, že žalobkyňa získala 13.07.2013 živnostenské oprávnenie ako fyzická osoba, nie je skutočnosťou, ktorá by mala za následok nezákonnosť napadnutého rozhodnutia, keďže žalobkyňa ani netvrdila, že skutočne takúto podnikateľskú činnosť aj vykonáva, resp. netvrdila, že z takejto činnosti (podnikania) má zdanený príjem vo výške stanovenej v § 34 ods. 5 zákona č. 404/2011 Z. z. a napokon v tomto prípade ani nepožiadala o obnovenie prechodného pobytu za účelom podnikania podľa § 22 ods. 1 písm. a/ cit. zákona.

Žalobkyňa tvrdila, že pokiaľ zákon č. 404/2011 Z. z., na ktorý sa žalovaný odvoláva nadobudol účinnosť dňa 01.01.2012, pričom je posudzované obdobie podnikateľských aktivít žalobkyne za r. 2011, teda retroaktívne, kedy zákon č. 404/2011 Z. z. neplatil. Krajský súd k uvedenej námietke uviedol, že žalobkyňa si podala žiadosť o obnovenie prechodného pobytu za účelom podnikania podľa § 22 ods. 1 písm. b/ cit. zákona dňa 13.08.2012, t. j. za účinnosti zákona č. 404/2011 Z. z., pričom predmetom rozhodovania bola úprava vzťahov, ktoré vzniknú v budúcnosti. Nie je teda možné hovoriť o retroaktivite zákona č. 404/2011 Z. z., keďže tento zákon nijako nezasahuje do vzťahov vzniknutých v minulosti. Ustanovenia zákona č. 404/2011 Z. z. upravujúce podmienky potrebné na obnovenie prechodného pobytu za účelom podnikania boli platné a účinné už v čase podania žiadosti a podmienka preukázania zdaniteľného príjmu z podnikania za predchádzajúce zdaniteľné obdobie je podmienka, ktorá sa vyžaduje k žiadostiam podaným po 01.01.2012. V prípade, že žiadateľ nesplní zákonom stanovené podmienky, nebolo možné jeho žiadosti vyhovieť.

K námietke žalobkyne, že vydaním napadnutého rozhodnutia žalovaného, ako i prvostupňového rozhodnutia jej bude odňaté právo podnikat' v SR, súd uvádza, že čl. 35 ods. 1 Ústavy SR zaručuje, že každý má právo na slobodnú voľbu povolania a prípravu naň, ako aj právo podnikat' a uskutočňovať inú zárobkovú činnosť, avšak ods. 4 čl. 35 ustanovuje, že zákon môže ustanoviť odchylnú úpravu práv uvedených v ods. 1 až 3 pre cudzincov. Rozhodnutie žalovaného, ktorým bola zamietnutá žiadosť žalobkyne o obnovenie prechodného pobytu na území SR sama o sebe nespôsobuje prekážku podnikania žalobkyne na území SR prostredníctvom obchodnej spoločnosti.

II

Stručné zhrnutie odvolacích dôvodov žalobkyne

Proti tomuto rozsudku podala v zákonnej lehote odvolanie žalobkyňa. Uviedla, že krajský súd po vykonaní dôkazov navrhnutých účastníkmi konania dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, pričom rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, na základe čoho súd nesprávne rozhodol.

Rozhodnutím žalovaného došlo podľa žalobkyne k poškodeniu jej práv, nakoľko bez náležitého a spravodlivo zisteného stavu veci bolo rozhodnuté o jej žiadosti na obnovenie prechodného pobytu na území SR.

Krajskému súdu vyčítala, že sa stotožnil s postupom žalovaného, ktorý s poukazom na zákon č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov, ktorý nadobudol účinnosť dňom 01.01.2012, napriek účinnosti zákona posudzoval obdobie podnikateľských aktivít za rok 2011 teda retroaktívne, kedy zákon č. 404/2011 zo dňa 21.10.2011 neplatil.

Krajský súd vo svojom zdôvodnení rozsudku uvádza, že žalobkyňa podala svoju žiadosť 13.08.2012 za účinnosti zákona č. 404/2011, pričom boli posudzované vzťahy do budúcnosti, a nie je preto možné hovoriť o retroaktivite. Žalobkyňa uviedla, že s takýmto názorom by súhlasila, pokiaľ by bolo skutočne vychádzané z príjmov dosiahnutých za účinnosti a platnosti citovaného zákona, teda skutočné príjmy od účinnosti zákona, t. j. od 01.01.2012. Žalovaný však ako základ posudzovania dosiahnutých príjmov

vychádzal z účtovného obdobia roku 2011, kedy zákon nebol účinný. Teda v tejto skutočnosti žalobkyňa vidí nesprávne právne posúdenie krajským súdom. V čase riešenia povolenia pobytu si žalobkyňa vybavila živnostenské oprávnenie, preto by bolo reálne posudzovanie budúcich príjmov dosiahnutých zo živnosti, ktoré by som mohla dosiahnuť podľa podnikateľského zámeru, pokiaľ by som mala povolený pobyt v SR, nakoľko podnikanie bolo zamerané na osobný výkon podnikateľskej činnosti, respektíve použitie finančných prostriedkov z bankového účtu plus podielu na zisku dosahovaného v rámci právnickej osoby kde je spoločníčkou a konateľkou. Uviedla, že v SR investovala značné finančné prostriedky na kúpu nehnuteľností, ktoré využíva v podnikaní.

Žalobkyňa uviedla, že daňové priznanie za rok 2011 sa podávalo podľa platných zákonov SR do 31.03. bežného kalendárneho roka. Výsledky hospodárenia sa nedajú dodatočne meniť.

Žalobkyňa poukázala na dôvodovú správu ktorá bola súčasťou návrhu zákona č. 404/2011, v ktorej sa uvádza: „Uvedená zmena mení spôsob preukazovania finančného zabezpečenia pobytu pri obnovení prechodného pobytu na účel podnikania podľa § 22 ods. 1 písm. b/. Rovnako ako pri udelení prechodného pobytu na účel podnikania, bude štátny príslušník tretej krajiny preukazovať pri obnovení prechodného pobytu finančné prostriedky na pobyt a samostatne finančné prostriedky na podnikanie.“ K takémuto rozčleneniu ani nedošlo čiastka na pobyt je neúmerne vysoká. Žalobkyňa má za to že nebola dodržaná ani lehota dôvodovej správy na účinnosť zákona ktorá bola navrhnutá vzhľadom na transpozičnú lehotu smernice 2011/51/EÚ, ako aj vzhľadom na predpokladanú dĺžku legislatívneho procesu, bolo navrhované nadobudnutie účinnosti návrhu zákona 01. mája 2013. Už aj vychádzajúc z dôvodovej správy je podľa žalobkyne zrejmé, že zákon bol prijatý bez potrebnej prípravy na vytvorenie podmienok na jeho plnenie, vzhľadom k zásadným zmenám preukazovania príjmu cudzincami podnikajúcimi na území SR.

Žalobkyňa dala do pozornosti, že za účtovné obdobie roku 2011 si splnila podmienky dosiahnutého príjmu pre udelenie pobytu na území SR, ktoré boli vyžadované vtedy platným zákonom o pobyte cudzincov.

Poukázala taktiež na rozpor so Smernicou EU 2003/109/ES čl. 17 ods. 2 podľa ktorého rozhodnutie o pobyte nesmie byť založené na ekonomickom základe.

V tejto súvislosti poukázala na základné ľudské práva zakotvené v Ústave SR, rovnosť pred zákonom, nakoľko podnikateľské subjekty pôsobiace v SR ani zďaleka nedosahujú hospodárske výsledky v takom rozsahu ako je to vyžadované od podnikateľských subjektov ktorých sú majiteľmi cudzinci. Poukázala taktiež na skutočnosť, že tým že jej nebol predĺžený pobyt v SR zo strany žalovaného bola jej odňatá reálna možnosť konať osobne pred súdom. Na základe uvedeného navrhla rozsudok krajského súdu zmeniť tak, že žalobe vyhovie v celom rozsahu.

III.

Vyjadrenie žalovaného k odvolaniu žalobkyne

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobkyne uviedol, že náležité zvážil všetky zhromaždené podklady, ktoré súviseli s rozhodovaním v uvedenej veci, pričom tieto hodnotil samostatne a v ich celkových súvislostiach a na základe zistených a preukázateľných skutočností, dospel v rozhodovaní o veci samotnej k záveru, že rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu je náležité odôvodnené a plne v súlade so zákonom o pobyte cudzincov, a zároveň zistil, že nie je v rozpore s Ústavou Slovenskej republiky, či inými všeobecne záväznými právnymi normami platnými na území Slovenskej republiky a teda rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu potvrdil a odvolanie cudzinky zamietol.

K odvolacej námietke žalobkyne, že krajský súd po vykonaní dôkazov navrhnutých účastníkmi konania

dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, pričom rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, na základe čoho súd nesprávne rozhodol, uviedol, že krajský súd sa stotožnil s postupom žalovaného, s poukázaním na zákon č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ktorý nadobudol účinnosť dňa 01.01.2012. Podľa námietky žalobkyne je posudzované obdobie podnikateľských aktivít za rok 2011 retroaktívne, kedy zákon zo dňa 21.10.2011 neplatil. Žalovaný poukázal na to, že krajský súd vo svojom zdôvodnení rozsudku uvádza, že žalobkyňa podala svoju žiadosť 13.08.2012 za účinnosti zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, pričom boli posudzované vzťahy do budúcnosti a nie je čo dodať, pokiaľ by bolo skutočne vychádzané z príjmov dosiahnutých za účinnosti zákona, t. j. od 01.01.2012. Žalovaný však ako základ posudzovania dosiahnutých príjmov vychádzal z účtovného obdobia roku 2011, kedy zákon nebol účinný. Teda v tejto skutočnosti žalobkyňa videla nesprávne právne posúdenie krajským súdom.

Žalovaný uviedol, že retroaktivita znamená spätnú pôsobnosť zákona. Zákaz retroaktivity znamená uplatnenie zásady, že zákony majú platiť len pre budúcnosť. Zákon č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov nadobudol účinnosť 01.01.2012. Žalobkyňa si podala žiadosť o obnovenie prechodného pobytu dňa 13.08.2012, to znamená, že už za účinnosti nového zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Vzhľadom na túto skutočnosť sa nemožno stotožniť s tvrdením žalobkyne, že zákon vykazuje prvky retroaktivity. Krajský súd vychádzal zo zásady teórie štátu a práva, podľa ktorej nový právny predpis ruší predchádzajúci právny predpis, teda bolo potrebné vychádzať z nového zákona, ktorý nadobudol účinnosť 01.01.2012.

Žalovaný tiež poukázal na právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyjadrený v rozsudku sp. zn. 1Sž/3/2013 k tvrdenej retroaktivite.

Žalovaný napokon uviedol, že žalobkyňa mala udelený prechodný pobyt na účel podnikania podľa zákona o pobyte cudzincov a v tomto zákone sú uvedené presné pravidlá upravujúce udelenie pobytu, či sú to už práva alebo povinnosti. Vyjadril presvedčenie, že žalobkyni nebola odopretá možnosť konať osobne pred súdom, lebo žalobkyni nebolo uložené žiadne z reštrikčných opatrení zamedzujúcich vstup cudzinca na územie Slovenskej republiky. Na takýto postup nevznikol zo strany žalobkyne žiadny dôvod, ktorý by oprávňoval správny orgán k takémuto konaniu.

Žalovaný uviedol, že s poukazom na uvedené dôvody trvá na svojom rozhodnutí o odvolaní, ako aj stanovisku predloženom k podanej žalobe a plne sa stotožňuje s rozsudkom krajského súdu.

IV

Právny názor NS SR

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 OSP v spojení s § 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo, odvolanie prejednal bez nariadenia pojednávania v súlade s § 250ja ods. 2 OSP a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z.) dospel k záveru, že odvolaniu žalobkyne nemožno priznať úspech. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 10.12.2013 po tom, čo deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk najmenej päť dní vopred (§ 156 ods. 1 a 3 OSP).

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť

rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku). Orgánmi verejnej správy sa rozumejú orgány štátnej správy, orgány územnej samosprávy, orgány záujmovej samosprávy a ďalšie právnické osoby a fyzické osoby, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy (§ 244 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku). Rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť (§ 244 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku).

V predmetnej právnej veci ide o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutí, ktorými žalovaný bolo potvrdil prvostupňové rozhodnutie Oddelenia cudzineckej polície PZ v Trenčíne č. PPZ-HCP-BB8-PP-645-4/2012 zo dňa 27.08.2012, ktorým bola zamietnutá žiadosť žalobkyne o obnovenie prechodného pobytu na území SR na účel podnikania, a to pre nesplnenie podmienky v zmysle ustanovenia § 33 ods. 4 písm. c/ zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon“).

Preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobkyne uplatnenými v žalobe, a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Podľa § 22 ods. 1 zákona prechodný pobyt na účel podnikania udelí policajný útvar, ak nie sú dôvody na zamietnutie žiadosti podľa § 33 ods. 4, štátnemu príslušníkovi tretej krajiny, ktorý:

- a) podniká alebo bude podnikáť na území Slovenskej republiky ako fyzická osoba, alebo
- b) koná alebo bude konať v mene obchodnej spoločnosti alebo družstva a nie je v pracovnoprávnom vzťahu.

Podľa § 33 ods. 4 písm. c/ zákona policajný útvar zamietne žiadosť o udelenie prechodného pobytu, ak štátny príslušník tretej krajiny nespĺňa podmienky na udelenie prechodného pobytu.

Podľa § 34 ods. 5 a 6 zákona štátny príslušník tretej krajiny je povinný k žiadosti o obnovenie prechodného pobytu podľa § 22 ods. 1 písm. a/ preukázať zdanený príjem z tohto podnikania za predchádzajúce zdaňovacie obdobie minimálne vo výške dvadsaťnásobku životného minima; ak nepodnikal celé predchádzajúce zdaňovacie obdobie, je povinný preukázať zdanený príjem vo výške dvojnásobku životného minima za každý mesiac pobytu v predchádzajúcom zdaňovacom období.

Štátny príslušník tretej krajiny je povinný k žiadosti o obnovenie prechodného pobytu podľa § 22 ods. 1 písm. b/ preukázať zdanený príjem z tohto podnikania za predchádzajúce zdaňovacie obdobie minimálne vo výške šesťdesiatnásobku životného minima; ak nepodnikal celé predchádzajúce zdaňovacie obdobie, je povinný preukázať zdanený príjem vo výške päťnásobku životného minima za každý mesiac pobytu v predchádzajúcom zdaňovacom období.

Podľa § 131 ods. 10 zákona konania začaté pred účinnosťou tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov; podľa tohto zákona sa dokončia iba vtedy, ak je to pre osobu priaznivejšie.

Z obsahu spisu krajského súdu, ktorého súčasťou bol aj administratívny spis žalovaného, vyplynulo, že žalobkyňa požiadala dňa 13.08.2012 o obnovenie povolenia na prechodný pobyt za účelom podnikania, o ktorej prvostupňový správny orgán rozhodol tak, že jej žiadosť zamietol podľa § 34 ods. 10 zákona o pobyte cudzincov (účinného do 30.04.2013) z dôvodu podľa § 33 ods. 4 zákona. Proti rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu podala žalobkyňa odvolanie, ktoré žalovaný zamietol a napadnuté rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu potvrdil.

V konaní nebolo sporným, že žalobkyňa je spoločníčkou a konateľkou spoločnosti ZEFIR TOUR, s. r. o., ktorá v zdaňovacom období v roku 2011 mala po zdanení príjem 13.498,63 Eura. Nesporným je aj skutočnosť, že žalobkyňa vlastní podľa výpisu z obchodného registra 14,29 % podielov spoločnosti, jej podiel na zisku je 1.928,95 Eura.

Pre splnenie podmienky finančného zabezpečenia stanovenej v § 34 ods. 6 zákona č. 404/2011 Z. z. by mala žalobkyňa preukázať, že jej príjem po zdanení predstavuje 11.674,80 Eura, t. j. 60-násobok životného minima, ktoré v rozhodnom období predstavovalo sumu 194,58 Eura.

Táto podmienka nebola splnená, t. j. žalobkyňa nedosiahla príjem stanovený v § 34 ods. 6 zákona č. 404/2011 Z. z.. Žalobkyňa túto skutočnosť ani nerozporovala.

Z obsahu administratívneho súpisu vyplynulo, že žalobkyňa podala žiadosť dňa 13.08.2012 za účinnosti nového zákona o pobyte cudzincov, a preto v zmysle prechodných ustanovení tohto zákona sa na konanie o obnove prechodného pobytu má aplikovať nový zákon (§ 131 ods. 10 zákona).

V zmysle Opatrenia Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky, o úprave súm životného minima, publikovaného v zbierke zákonov pod č. 194/2011, bolo od 01.07.2011 určené životné minimum pre jednu plnoletú fyzickú osobu vo výške 189,83 Eura. Šesťdesiatnásobok životného minima je teda suma 11.389,80 Eura. Životné minimum určené od 01.07.2010 do 01.07.2011 predstavovala suma 185,38 Eura.

Správne orgány, ktorým dal za pravdu aj krajský súd, vykladajú ustanovenie § 34 ods. 6 zákona tak, že každý žiadateľ, ktorý je konateľom spoločnosti, musí preukázať svoj zdanený príjem z tohto podnikania, a to minimálne vo výške 60-násobku sumy životného minima. Žalobkyňa v konaní namietala nesprávny postup žalovaného i prvostupňového správneho orgánu, keď rozhodnutie o zamietnutí jej žiadosti o obnovenie prechodného pobytu na území SR za účelom podnikania podľa § 22 ods. 1 písm. b/ zákona č. 404/2011 Z. z. bolo odôvodnené s poukazom na ustanovenia zákona č. 404/2011 Z. z., pričom boli posudzované podnikateľské aktivity žalobkyne a dosiahnutý príjem z tohto podnikania za predchádzajúce zdaňovacie obdobie, t. j. za obdobie r. 2011.

Keďže ako základ posudzovania dosiahnutých príjmov žalobkyne vychádzal žalovaný z účtovného obdobia roku 2011, kedy zákon nebol účinný, žalobkyňa namietala nesprávne právne posúdenie krajským súdom, ktorý sa s názorom správnych orgánov stotožnil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožňuje so skutkovými ako aj právnymi závermi krajského súdu, ktorý, dospel k zhodnému záveru ako správne orgány, že žalobkyňa nespĺnila podmienku finančného zabezpečenia v zmysle § 34 ods. 6 zákona č. 404/2011 Z. z., a preto bolo potrebné jej žiadosť o obnovenie prechodného pobytu na území SR na účel podnikania zamietnuť.

Ani odvolací súd nemal pochybnosti o zákonnosti rozhodnutia správnych orgánov. Z ustanovenia § 34 ods. 6 zákona o pobyte cudzincov vyplýva, že štátny príslušník tretej krajiny je povinný k žiadosti o obnovenie prechodného pobytu podľa § 22 ods. 1 písm. b/ (t. j. štátny príslušník tretej krajiny, ktorý koná alebo bude konať v mene obchodnej spoločnosti alebo družstva a nie je v pracovnoprávnom vzťahu) preukázať zdanený príjem z tohto podnikania za predchádzajúce zdaňovacie obdobie minimálne vo výške šesťdesiatnásobku životného minima; ak nepodnikal celé predchádzajúce zdaňovacie obdobie, je povinný preukázať zdanený príjem vo výške päťnásobku životného minima za každý mesiac pobytu v predchádzajúcom zdaňovacom období.

Podľa odvolacieho súdu z uvedeného zrejme, že žalobkyňa ako spoločníčka a konateľka obchodnej spoločnosti bol povinná v požadovanej výške preukázať svoj vlastný zdanený príjem za rok 2011 z uvedeného podnikania, tak ako to požadovali správne orgány.

Takáto požiadavka vyplýva priamo z ustanovenia § 34 ods. 6 v spojení s § 22 ods. 1 písm. b/ zákona o

pobyte cudzincov.

K tvrdenej reatroaktivite odvolací súd uvádza, že nebol dôvod odkloniť sa od skôr vysloveného právneho názoru k danej námietke, (vyjadreného v rozhodnutí NS SR sp. zn. 1SŽa/3/2013 zo dňa 19.03.2013, v ktorom najvyšší súd uviedol: „Právna teória rozlišuje medzi retroaktivitou pravou a nepravou. O pravú retroaktivitu, ktorá je v našom právnom poriadku neprípustná, ide vtedy, ak dochádza k spätnej úprave právnych pomerov - teda ak súčasná platná a účinná právna úprava sa vzťahuje na skutočnosti a právne vzťahy, ktoré vznikli už v minulosti. Takýmto spätným pôsobením novej právnej normy dôjde k zmene právnych následkov, ktoré nastali pred nadobudnutím platnosti tejto právnej úpravy. Na rozdiel od pravej reastroaktivity u nepravnej retroaktivity práva a povinnosti, ktoré subjekty nadobudli v minulosti, zostávajú priznané, avšak môže dôjsť k ich zmene novou právnou úpravou. Vo svetle uvedeného sa odvolací súd nestotožňuje s názorom žalobcov, že nová právna úprava pôsobí retroaktívne. Práva založené skorším zákonom neboli novším zákonom spätne zrušené. Boli len stanovené nové kritériá pre povolenie prechodného pobytu cudzinca na území Slovenskej republiky a pre obnovu tohto povolenia (avšak do budúcnosti), ktoré v žiadnom prípade nemožno považovať za retroaktívne - už vydané povolenia na prechodný pobyt ostali v platnosti bezo zmeny aj po nadobudnutí účinnosti nového zákona (samotný zákon to rieši vo svojich prechodných ustanoveniach). Zmena podmienok sa týka nových žiadostí o prechodný pobyt, resp. o obnovu pobytu, podaných po nadobudnutí účinnosti nového zákona.“

K odvolacej námietke žalobkyne, týkajúcej sa nepredvídateľného dopadu zmeny zákona na vybavovanie žiadostí o obnovenie pobytu cudzincov na území SR, pretože neexistuje žiadny spôsob, akým by bolo spätne (retroaktívne) možné zosúladiť svoje podnikateľské aktivity tak, aby boli podmienky pre udelenie pobytu cudzincov splnené, (žalobkyňa poukazovala na to, že daňové priznanie za rok 2011 sa podávalo podľa platných zákonov SR do 31.03. bežného kalendárneho roka a výsledky hospodárenia sa nedajú dodatočne meniť) odvolací súd uvádza, že nepochybne cieľom podnikania je dosiahnutie zisku. Zisk podľa obchodného práva je kladný zostatok na účte. Zodpovedá rozdielu účtovných výnosov a účtovných nákladov. Námietku žalobkyne, že nemohla spätne zosúladiť svoje podnikateľské aktivity tak, aby splnila podmienky zákona o pobyte cudzincov odvolací súd vyhodnotil ako irelevantnú. Žalobkyňa dosahuje zisk z dôvodu svojich ekonomických záujmov a nemá ho spätne „zosúlaďovať“ alebo dodatočne meniť podľa všeobecne platného zákona.

Žalobkyňa neuviedla v odvolaní žiadne iné skutočnosti, ktoré by záver o zákonnosti rozhodnutí a postupov správnych orgánov a vecnej správnosti rozhodnutia krajského súdu spochybnili. Preto s poukazom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu postupom podľa § 219 OSP potvrdil.

Pri rozhodovaní o náhrade trov konania vychádzal odvolací súd z § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 250k ods. 1 OSP, keď žalobkyňa náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, lebo v konaní nebola úspešná.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.